Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B ►M2 DIRECTIVA 89/552/CEE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 3 octombrie 1989

privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) ◄

(JO L 298, 17.10.1989, p. 23)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997	L 202	60	30.7.1997
►**M2**	Directiva 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007	L 332	27	18.12.2007

▼B

▼M2

DIRECTIVA 89/552/CEE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 3 octombrie 1989

privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale)

▼B

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2) și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

în cooperare cu Parlamentul European ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

întrucât obiectivele Comunității stabilite de tratat prevăd crearea unei uniuni tot mai strânse între popoarele Europei, încurajând relații tot mai apropiate între statele membre ale Comunității, asigurând progresul economic și social al acestora prin acțiune comună menită să înlăture barierele care separă Europa, încurajând îmbunătățirea constantă a condițiilor de viață ale popoarelor sale, precum și menținerea și consolidarea păcii și libertății;

întrucât tratatul prevede crearea unei piețe comune, inclusiv eliminarea obstacolelor existente între statele membre în calea liberei circulații a serviciilor și instituirea unui sistem care să împiedice denaturarea competiției în interiorul pieței comune;

întrucât difuzarea transfrontalieră realizată prin intermediul diferitelor tehnologii este un mijloc de atingere a obiectivelor Comunității; întrucât se recomandă adoptarea unor măsuri care să permită și să asigure tranziția de la piețele naționale la producția comună de programe, precum și la piața comună de distribuție a acestora și să creeze condiții care să favorizeze concurența loială, fără să aducă atingere rolului de interes public jucat de serviciile de televiziune;

întrucât Consiliul Europei adoptă Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră;

întrucât tratatul prevede elaborarea de directive cu privire la coroborarea de prevederi, pentru a facilita activitatea persoanelor care desfășoară activități independente;

întrucât difuzarea programelor de televiziune constituie, în împrejurări normale, un serviciu în înțelesul tratatului;

întrucât tratatul prevede libera circulație a tuturor serviciilor care sunt în mod normal plătite, fără excluderi determinate de conținutul cultural sau de alte criterii de conținut și fără a impune restricții resortisanților statelor membre rezidenți într-o țară a Comunității alta decât cea a persoanelor cărora li se adresează serviciile respective;

întrucât acest drept, care se aplică difuzării și distribuirii serviciilor de televiziune, reprezintă în același timp manifestarea specifică în legislația comunitară a unui principiu mai general, respectiv libertatea de exprimare, consacrat de articolul 10 alineatul (1) al Convenției pentru protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ratificată de către toate statele membre; întrucât din acest motiv emiterea de directive privind difuzarea și distribuția programelor de televiziune trebuie să

([1]) JO C 179, 17.7.1986, p. 4.
([2]) JO C 49, 22.2.1988, p. 53 și JO C 158, 26.6.1989.
([3]) JO C 232, 31.8.1987, p. 29.

▼B

asigure libera circulație a acestora în lumina articolului în cauză și numai sub rezerva limitelor stabilite prin tratat la articolul 10 alineatul (2) și la articolul 56 alineatul (1);

întrucât actele cu putere de lege și actele administrative din statele membre, cu privire la desfășurarea unor activități cum ar fi difuzarea de programe de televiziune și la operatorii de cablu, conțin neconcordanțe, unele dintre acestea putând aduce atingere liberei circulații a programelor difuzate în interiorul Comunității și putând denatura concurența în interiorul pieței comune;

întrucât toate aceste restricții asupra libertății de prestare a serviciilor de difuzare în interiorul Comunității trebuie eliminate în temeiul tratatului;

întrucât eliminarea trebuie însoțită de coordonarea legislației aplicabile; întrucât scopul coordonării trebuie să fie facilitarea desfășurării activităților profesionale din acest domeniu și într-un sens mai general, libera circulație a informațiilor și ideilor în interiorul Comunității;

întrucât, în consecință, este necesar și suficient ca toate activitățile legate de difuzarea de programe să respecte legislația statelor membre care reglementează această activitate;

întrucât prezenta directivă stabilește reglementările minimale necesare în vederea asigurării libertății de transmisie în difuzarea de programe; întrucât, în consecință, nu afectează responsabilitatea statelor membre și ale autorităților acestora cu privire la organizarea – inclusiv sistemele de acordare a licențelor de emisie, de autorizare administrativă și impozitare – finanțarea și conținutul programelor; întrucât, în consecință, nu se aduce atingere independenței evoluției culturale a statelor membre și păstrării diversității culturale în interiorul Comunității;

întrucât este necesar, în interiorul pieței comune, ca toate programele difuzate din interiorul Comunității pentru a fi recepționate tot în interiorul Comunității și în special cele destinate recepției într-un alt stat membru să respecte legislația statului membru originar, aplicabile programelor difuzate în scopul de a fi recepționate de către publicul din statul membru respectiv, precum și prevederile prezentei directive;

întrucât cerința ca statul membru originar să verifice respectarea legislației interne coroborate prin prezenta directivă este suficientă, din punctul de vedere al legislației comunitare, pentru a asigura libera circulație a transmisiilor televizate fără a necesita un control secundar din partea statelor membre receptoare, pe baza aceloraşi principii; întrucât, cu toate acestea, statul membru receptor poate suspenda temporar, în mod excepțional și în anumite condiții, retransmisia programelor de televiziune difuzate;

întrucât este esențial pentru statele membre să asigure prevenirea oricărui act care s-ar putea dovedi potrivnic liberei circulații a programelor de televiziune și liberului comerț cu programe de televiziune sau care ar putea promova crearea de poziții dominante care să creeze restricții impuse pluralismului și libertății informației televizate, precum și întregului sector informațional;

întrucât prezenta directivă, fiind limitată în principal la reglementări privind difuzarea programelor de televiziune, nu aduce atingere actelor de armonizare a legislației comunitare prezente și viitoare, scopul său specific fiind satisfacerea cerințelor obligatorii privind protecția consumatorilor, corectitudinea tranzacțiilor comerciale și concurența loială;

întrucât coroborarea este cu toate acestea necesară pentru a facilita inițierea și desfășurarea activității de către persoane și industrii producătoare de programe având obiective culturale;

întrucât cerințele minimale privind toate programele de televiziune comunitare, publice și private pentru producțiile audiovizuale europene sunt un mijloc de promovare a producției, a producției independente și distribuției în industriile menționate anterior și sunt complementare altor instrumente deja existente sau care urmează a fi propuse în favoarea atingerii aceluiaşi obiectiv;

▼B

întrucât, în consecință, este important să fie promovate piețe cu o dimensiune suficient de mare pentru a permite producțiilor de televiziune din statele membre să își recupereze investițiile necesare nu numai prin stabilirea unor reglementări comune care să deschidă piețele naționale, ci și prin asigurarea pentru producțiile europene, acolo unde este posibil și prin mijloace adecvate, a unei proporții majoritare în cuprinsul programelor de televiziune ale tuturor statelor membre; întrucât, pentru a permite monitorizarea implementării acestor reglementări și atingerea obiectivelor, statele membre înaintează Comisiei un raport privind aplicarea proporțiilor rezervate operelor europene și producțiilor independente la care se face referire în prezenta directivă; întrucât, pentru calcularea acestor proporții, se recomandă luarea în considerare a situației specifice din Republica Elenă și Republica Portugheză; întrucât Comisia trebuie să informeze celelalte state membre asupra acestor rapoarte, care să fie însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz care să ia în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, proporția de premiere în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă;

întrucât în aceste scopuri termenul de „opere europene” se recomandă a fi definit fără a îngrădi posibilitatea statelor membre de a stabili o definiție mai detaliată cu privire la posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor, în conformitate cu articolul 3, alineatul (1), cu respectarea legislației comunitare și în spiritul obiectivelor prezentei directive;

întrucât găsirea unor instrumente și proceduri adecvate, în conformitate cu legislația comunitară, este importantă pentru a promova punerea în aplicare a acestor obiective din perspectiva adoptării unor măsuri adecvate, menite să încurajeze activitatea și dezvoltarea producției și distribuției audiovizuale europene, în special în țările cu o capacitate de producție redusă și cu limbi de circulație restrânsă;

întrucât planuri naționale de asistență pentru producțiile europene pot fi aplicate în măsura în care acestea se conformează legislației comunitare;

întrucât angajamentul în favoarea menținerii unei anumite proporții de programe difuzate rezervate producțiilor independente, realizate de producători independenți de posturile de televiziune, va stimula noi surse de producție de televiziune, mai ales crearea de întreprinderi mici și mijlocii; întrucât aceasta va oferi noi oportunități și posibilități de manifestare pentru marketingul talentelor creative din rândul profesiilor culturale și din domeniul cultural; întrucât definiția conceptului de producător independent de către statele membre trebuie să ia în considerare obiectivul enunțat anterior, acordând considerația cuvenită producătorilor de talie mică sau medie permițând autorizarea participării financiare prin intermediului coproducțiilor realizate în cooperare cu filiale ale organizațiilor de televiziune;

întrucât statele membre trebuie să adopte măsuri pentru a asigura scurgerea unei anumite perioade de timp între premiera unei opere în cinematografe și premiera acesteia la televiziune;

întrucât, pentru a permite o politică activă în sprijinul unei anumite limbi, statele membre își păstrează libertatea de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte în special pe baza criteriilor de limbă, atâta timp cât reglementările respective sunt în conformitate cu legislația europeană și mai ales nu sunt aplicabile retransmisiei programelor difuzate originare din alte state membre;

întrucât, pentru a asigura protejarea completă și eficientă a intereselor consumatorilor în calitatea lor de public de televiziune, este esențial ca publicitatea prin televiziune să se conformeze unui număr de reglementări și standarde minimale și ca statele membre să își poată rezerva dreptul de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte, iar în anumite împrejurări să stabilească condiții diferite pentru posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor;

▼B

întrucât statele membre, acordând considerația cuvenită legislației comunitare, în cazul programelor difuzate numai pe teritoriul național care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, într-unul din statele membre, trebuie să aibă libertatea de a stabili condiții diferite pentru inserarea publicității și limite diferite ale volumului de publicitate pentru a sprijini programele respective;

întrucât este necesar să fie interzisă orice formă de publicitate prin televiziune care promovează țigările și alte produse din tutun, inclusiv publicitatea care, deși nu menționează direct produsul din tutun, încearcă să eludeze interdicția folosind mărci, simboluri sau alte caracteristici distinctive ale produselor din tutun sau întreprinderi comerciale ale căror activități cunoscute sau principale includ producția sau vânzarea acestor produse;

întrucât este la fel de necesar să fie interzisă orice formă de publicitate prin televiziune pentru produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află postul de emisie și să fie introduse criterii stricte privind publicitatea prin televiziune a produselor alcoolice;

întrucât se are în vedere importanța tot mai mare a sponsorizării pentru finanțarea programelor trebuie stabilite reglementări adecvate în acest sens;

întrucât este printre altele necesar să fie introduse reglementări referitoare la programele de televiziune și la publicitatea prin televiziune care să protejeze dezvoltarea fizică, mentală și morală a minorilor;

întrucât, deși posturile de televiziune sunt în mod normal obligate să garanteze faptul că programele prezintă corect fapte și evenimente, totuși este important ca acestora să li se impună obligații specifice referitoare la dreptul la replică sau la despăgubirile echivalente, astfel încât orice persoană ale cărei interese legitime au fost lezate printr-o afirmație făcută în cadrul unui program de televiziune să își poată exercita efectiv acest drept sau să beneficieze de despăgubiri,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Definiții

▼M2

Articolul 1

În sensul prezentei directive:

(a) prin „serviciu mass-media audiovizual” se înțelege:

— un serviciu, astfel cum este definit la articolele 49 și 50 din tratat, care se află sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media și al cărui scop principal este furnizarea de programe în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru publicul larg, prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE. Un astfel de serviciu media audiovizual este fie o transmisie de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) din prezentul articol, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) din prezentul articol;

și/sau

— comunicații comerciale audiovizuale;

(b) prin „program” se înțelege un ansamblu de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual în cadrul unei grile sau al unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-

▼M2

media și care este comparabil ca formă și conținut cu forma și conținutul transmisiilor de televiziune. Se pot enumera drept exemple de programe următoarele: filme artistice de lung metraj, transmisii sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii și piese de teatru;

(c) prin „responsabilitate editorială” se înțelege exercitarea unui control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora fie într-o grilă cronologică, în cazul transmisiilor de televiziune, fie într-un catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Responsabilitatea editorială nu implică în mod necesar o răspundere juridică în conformitate cu dreptul național pentru conținutul serviciilor furnizate;

(d) prin „furnizor de servicii mass-media” se înțelege persoana fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului mass-media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia;

(e) prin „transmisie de televiziune” sau „difuzare de televiziune” (adică un serviciu mass-media audiovizual liniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea simultană de programe pe baza unei grile de programe;

(f) prin „stație de emisie” se înțelege un furnizor de servicii mass-media în domeniul transmisiilor de televiziune;

(g) prin „serviciu mass-media audiovizual la cerere” (adică un serviciu mass-media audiovizual neliniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea de programe la momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selecționate de furnizorul de servicii mass-media;

(h) prin „comunicație comercială audiovizuală” se înțelege imaginea cu sau fără sunet care este destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică. Imaginile respective însoțesc sau sunt incluse într-un program în schimbul unei plăți sau retribuții similare sau în scopul autopromovării. Formele de comunicații comerciale audiovizuale includ, printre altele, publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshopping și poziționarea de produse;

(i) prin „publicitatea televizată” se înțelege orice formă de anunț difuzat fie în schimbul unei plăți, fie al unei retribuții similare sau difuzat în scopuri autopromoționale de către o întreprindere publică sau privată sau de către o persoană fizică în legătură cu o activitate comercială, ramură de activitate, meserie sau profesie pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

(j) prin „comunicație audiovizuală cu conținut comercial mascat” se înțelege reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, a serviciilor, a numelui, a mărcii sau a activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, în cazul în care o astfel de reprezentare este destinată de către furnizorul de servicii mass-media unor scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul unei plăți sau al unei retribuții similare;

(k) prin „sponsorizare” se înțelege orice contribuție a unei întreprinderi publice sau private sau a unei persoane fizice neangajate în activități de furnizare de servicii mass-media audiovizuale sau în realizarea de opere audiovizuale, la finanțarea de servicii sau programe mass-media audiovizuale în vederea promovării numelui, a mărcii, a imaginii, a activității sau a produselor proprii;

▼M2

(l) prin „teleshopping” se înțelege oferta directă transmisă publicului în vederea furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

(m) prin „poziționare” se înțelege orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare;

(n) (i) prin „opere europene” se înțelege:

— opere provenind din statele membre;

— opere provenind din state europene terțe – părți la Convenția europeană a Consiliului Europei privind televiziunea transfrontalieră și care îndeplinesc condițiile de la punctul (ii);

— opere coproduse în cadrul unor acorduri privind sectorul audiovizual încheiate între Comunitate și state terțe și care îndeplinesc condițiile prevăzute în fiecare dintre acordurile respective;

— dispozițiile de la a doua și a treia liniuță de mai sus se aplică numai în cazul operelor provenind din statele membre care nu fac obiectul unor măsuri discriminatorii în țările terțe în cauză;

(ii) operele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu contribuția unor autori și personal, rezidenți într-unul sau mai multe dintre statele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i), cu condiția ca acestea să îndeplinească una dintre următoarele trei condiții:

— sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective; sau

— producția operelor este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective; sau

— contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproducției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective;

(iii) operele care nu sunt opere europene în sensul punctului (i), dar care sunt realizate în cadrul unor tratate bilaterale de coproducție încheiate între state membre și țări terțe, sunt considerate ca fiind opere europene, cu condiția ca un procent majoritar din totalul costurilor de producție să fie acoperit de către coproducătorii din Comunitate și ca producția să nu fie controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara teritoriului statelor membre.

▼B

CAPITOLUL II

Prevederi generale

▼M2

Articolul 2

(1) Fiecare stat membru se asigură că toate serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa respectă normele sistemului juridic aplicabil serviciilor

▼M2

mass-media audiovizuale destinate publicului din statul membru respectiv.

(2) În sensul prezentei directive, furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția unui stat membru sunt cei care:

(a) sunt stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu alineatul (3);

(b) intră sub incidența alineatului (4).

(3) În sensul prezentei directive, un furnizor de servicii mass-media este considerat ca fiind stabilit într-un stat membru în următoarele cazuri:

(a) furnizorul de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau în statul membru respectiv;

(b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un alt stat membru, furnizorul se consideră ca fiind stabilit în statul membru în care își desfășoară activitatea o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale își desfășoară activitatea în fiecare dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care are sediul principal. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale nu își desfășoară activitatea în niciunul dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care și-a început pentru prima oară activitatea, în conformitate cu dreptul statului membru respectiv, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv;

(c) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un stat terț sau viceversa, acesta se consideră a fi stabilit în statul membru respectiv, cu condiția ca o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale să își desfășoare activitatea în respectivul stat membru.

(4) Furnizorii de servicii mass-media care nu intră sub incidența dispozițiilor alineatului (3) se consideră a se afla sub jurisdicția unui stat membru în următoarele cazuri:

(a) utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv;

(b) nu utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv, dar utilizează, cu toate acestea, o capacitate de satelit aparținând statului membru respectiv.

(5) În cazul în care nu se poate stabili statul membru competent în conformitate cu alineatele (3) și (4), statul membru competent se consideră acela în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media, în sensul articolelor 43-48 din tratat.

(6) Prezenta directivă nu se aplică în cazul serviciilor media audiovizuale destinate exclusiv recepționării în state terțe și care nu sunt recepționate direct sau indirect cu echipamente standard de consum dintr-unul sau mai multe state membre.

▼M1

Articolul 2a

▼M2

(1) Statele membre garantează libera recepționare și nu restricționează retransmisia serviciilor mass-media audiovizuale pe propriul teritoriu din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezenta directivă.

(2) În ceea ce privește transmisiile de televiziune, statele membre pot aplica provizoriu derogări de la alineatul (1), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) o transmisie de televiziune provenind dintr-un alt stat membru reprezintă o încălcare manifestă, serioasă și gravă a articolului 22 alineatul (1) sau (2) și/sau a articolului 3 litera (b);

▼M1

(b) în cursul ultimelor 12 luni, emițătorul a încălcat prevederile la care se face referire la litera (a) de cel puțin două ori;

(c) statul membru în cauză a înștiințat în scris emițătorul și Comisia asupra încălcărilor constatate și a măsurilor pe care intenționează să le ia în cazul în care astfel de încălcări se repetă;

(d) consultările între statul de pe teritoriul căruia se efectuează transmisia și Comisie nu au condus la o rezolvare amiabilă în termen de 15 zile de la data înștiințării menționate la litera (c), iar încălcarea constatată persistă.

Într-un interval de 2 luni de la primirea înștiințării privind măsurile luate de către statul membru, Comisia ia o decizie care stabilește dacă măsurile sunt compatibile cu legislația europeană. În cazul în care Comisia decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu legislația europeană, statului membru i se solicită să pună capăt de urgență măsurilor luate.

(3) Alineatul (2) nu aduce atingere aplicării vreunei alte proceduri, căi de atac sau sancțiuni față de încălcările în cauză care au loc în statul membru care deține jurisdicția asupra emițătorului respectiv.

▼M2

(4) În cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (1) în cazul unui anumit serviciu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) măsurile sunt:

(i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:

— ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, inclusiv protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva încălcării demnității umane privind persoane fizice;

— protecția sănătății publice;

— securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale;

— protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;

(ii) luate împotriva unui serviciu mass-media audiovizual la cerere care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;

(iii) proporționale cu aceste obiective;

(b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și actelor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:

▼M2

— a cerut statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii să ia măsuri, și acesta nu a luat măsuri sau măsurile luate au fost inadecvate;

— a notificat Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii intenția de a lua astfel de măsuri.

(5) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (4) litera (b). În acest caz, măsurile sunt notificate Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii în cel mai scurt timp posibil, indicând motivul pentru care statul membru consideră că există o urgență.

(6) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a lua măsurile menționate la alineatele (4) și (5), Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul comunitar, în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care se ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate sau să înceteze de urgență aplicarea măsurilor în cauză.

Articolul 3

(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de prezenta directivă, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu normele dreptului comunitar.

(2) În cazurile în care un stat membru:

(a) și-a exercitat libertatea prevăzută la alineatul (1) pentru adoptarea de norme mai detaliate sau mai stricte de interes public general; și

(b) estimează că o stație de emisie aflată sub jurisdicția unui alt stat membru difuzează programe de televiziune care sunt adresate în întregime sau în majoritate teritoriului său,

statul membru în cauză poate contacta statul membru competent în vederea adoptării unei soluții satisfăcătoare pentru ambele părți față de orice probleme ridicate. La primirea unei cereri motivate din partea statului membru în cauză, statul membru de jurisdicție solicită stației de emisie să se conformeze normelor respective de interes public general. Statul membru de jurisdicție informează statul membru în cauză asupra rezultatelor obținute în urma cererii respective în termen de două luni. Orice stat membru poate invita comitetul de contact instituit la articolul 23a să examineze cazul.

(3) În cazul în care statul membru în cauză estimează că:

(a) rezultatele obținute prin aplicarea alineatului (2) nu sunt satisfăcătoare; și

(b) stația de emisie respectivă s-a stabilit în statul membru competent pentru a eluda normele mai stricte, în domeniile coordonate de prezenta directivă, care i s-ar aplica în cazul în care s-ar fi stabilit pe teritoriul statului membru în cauză,

atunci statul membru în cauză poate adopta măsurile corespunzătoare față de stația de emisie în cauză.

Măsurile respective sunt necesare din punct de vedere obiectiv, sunt aplicate fără discriminare și sunt proporționale cu obiectivele pe care le urmăresc.

(4) Statele membre pot adopta măsuri în conformitate cu alineatul (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) au comunicat Comisiei și statului membru în care este stabilită stația de emisie intenția de a lua măsurile respective, cu motivarea propriei evaluări; și

▼M2

(b) Comisia a decis că măsurile sunt compatibile cu normele de drept comunitar, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia aceste măsuri prevăzute la alineatele (2) și (3) sunt corect fundamentate.

(5) Comisia decide în termen de trei luni de la data notificării prevăzute la alineatul (4) litera (a). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, statul membru în cauză se abține de la luarea măsurilor propuse.

(6) Statele membre garantează, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului lor juridic, respectarea efectivă a dispozițiilor prezentei directive de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor.

(7) Statele membre încurajează strategiile de coreglementare și/sau autoreglementare la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă în măsura în care sistemul lor juridic le permite. Strategiile respective trebuie să poată fi acceptate în majoritate de principalii factori interesați din statele membre în cauză și să prevadă modalități reale de executare.

(8) Directiva 2000/31/CE se aplică cu excepția dispozițiilor contrare ale prezentei directive. În caz de conflict între o dispoziție a Directivei 2000/31/CE și o dispoziție a prezentei directive, au prioritate dispozițiile prezentei directive, dacă nu se prevede altfel prin prezenta directivă.

CAPITOLUL IIa

DispoziȚii aplicabile tuturor serviciilor mass-media audiovizuale

Articolul 3a

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor fac posibil accesul simplu, direct și permanent al destinatarilor unui serviciu cel puțin la următoarele informații:

(a) numele furnizorului de servicii mass-media;

(b) adresa geografică la care este stabilit furnizorul de servicii;

(c) coordonatele furnizorului de servicii mass-media, inclusiv adresa de poștă electronică sau a site-ului la care acesta poate fi contactat rapid, în mod direct și efectiv;

(d) dacă este cazul, organismele de reglementare sau de supraveghere competente.

Articolul 3b

Statele membre garantează prin mijloace corespunzătoare că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor nu conțin incitări la ură pe criterii de rasă, sex, religie sau naționalitate.

Articolul 3c

Statele membre încurajează furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să asigure punerea treptată a serviciilor furnizate la dispoziția persoanelor cu deficiențe de văz sau de auz.

▼M2

Articolul 3d

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor nu transmit opere cinematografice în afara perioadelor convenite cu titularii de drepturi.

Articolul 3e

(1) Statele membre garantează că comunicațiile comerciale audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) comunicațiile comerciale audiovizuale pot fi ușor recunoscute ca atare. Comunicațiile audiovizuale cu conținut comercial mascat sunt interzise;

(b) comunicațiile comerciale audiovizuale nu fac uz de tehnici subliminale;

(c) comunicațiile comerciale audiovizuale:

(i) nu aduc atingere respectului demnității umane;

(ii) nu includ și nu promovează orice discriminare bazată pe sex, origine rasială sau etnică, naționalitate, religie sau credință, handicap sau orientare sexuală;

(iii) nu încurajează comportamente care dăunează sănătății și siguranței;

(iv) nu încurajează comportamente care dăunează în mod flagrant protecției mediului;

(d) sunt interzise toate comunicațiile audiovizuale destinate comercializării țigărilor și a altor produse pe bază de tutun;

(e) comunicațiile audiovizuale destinate comercializării de băuturi alcoolice nu vizează în mod special minorii și nu încurajează consumul excesiv al băuturilor respective;

(f) sunt interzise comunicațiile audiovizuale destinate comercializării produselor medicamentoase și tratamentelor disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media;

(g) comunicațiile comerciale audiovizuale nu afectează negativ minorii din punct de vedere fizic sau moral. Prin urmare, acestea nu incită în mod direct minorii să cumpere un produs sau să angajeze un serviciu abuzând de lipsa de experiență sau credulitatea acestora, nu îi încurajează în mod direct să își convingă părinții sau alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, nu exploatează încrederea specială pe care minorii o au în propriii părinți, profesori sau alte persoane și de care fac dovadă minorii în mod nejustificat în situații periculoase.

(2) Statele membre și Comisia încurajează furnizorii de servicii mass-media să dezvolte coduri de conduită privind comunicațiile comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele pentru copii sau sunt incluse în acestea, privind mâncăruri și băuturi conținând substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, cum ar fi, în special, cele cu un conținut bogat în grăsimi, acizi grași, sare/sodiu și zaharuri, care nu se recomandă a fi prezente într-o proporție considerabilă în dieta globală.

Articolul 3f

(1) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale care sunt sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

▼M2

(a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea de produse sau angajarea de servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

(c) telespectatorii sunt informați clar cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Programele sponsorizate trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui, a siglei și/sau a oricărui alt simbol corespunzător sponsorului, cum ar fi mențiuni asupra produsului (produselor) sau serviciului (serviciilor) acestuia sau un semn distinctiv, prezentate în mod adecvat pentru astfel de programe, la începutul, în cuprinsul și/sau la sfârșitul acestora.

(2) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale nu sunt sponsorizate de întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun.

(3) Sponsorizarea serviciilor sau a programelor mass-media audiovizuale de către întreprinderi ale căror activități cuprind fabricarea sau vânzarea de produse medicamentoase și tratamente medicale poate promova numele și imaginea întreprinderii, dar nu poate promova anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

(4) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități. Statele membre pot opta pentru interzicerea prezentării unei sigle de sponsorizare în timpul programelor pentru copii, în timpul documentarelor și al emisiunilor religioase.

Articolul 3g

(1) Poziționarea de produse este interzisă.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), poziționarea de produse este permisă, cu excepția cazului în care statul membru decide altfel:

— în operele cinematografice, filmele și serialele realizate pentru prezentarea în cadrul unor servicii mass-media audiovizuale, programele de sport și de divertisment; sau

— în cazul în care nu se efectuează o plată, ci doar se furnizează anumite bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi producția de elemente de recuzită sau premii, în vederea includerii acestora în program.

Derogarea prevăzută la prima liniuță nu se aplică în cazul programelor pentru copii.

Programele în care este cuprinsă o poziționare de produs trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele cerințe:

(a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu este în nicio situație influențat într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

(c) nu scoate în mod exagerat în evidență produsul în cauză;

(d) telespectatorii sunt informați clar asupra existenței unei poziționări de produs. Programele în care sunt cuprinse poziționări de produse sunt identificate în mod corespunzător la început și la sfârșit,

▼M2

precum și la reluarea programului după o pauză publicitară, pentru evitarea oricărei confuzii din partea telespectatorului.

Prin excepție, statele membre pot opta pentru derogarea de la cerințele prevăzute la litera (d), cu condiția ca programul în cauză să nu fi fost nici produs, nici comandat de către furnizorul de servicii mass-media sau de o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media.

(3) În orice caz, programele nu trebuie să cuprindă poziționări ale următoarelor produse:

— produse pe bază de tutun sau țigări sau pentru întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun; sau

— anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

(4) Dispozițiile alineatelor (1), (2) și (3) se aplică numai în cazul programelor produse după 19 decembrie 2009.

CAPITOLUL IIb

DispoziȚii aplicabile exclusiv serviciilor mass-media audiovizuale la cerere

Articolul 3h

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a garanta că serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor care ar putea afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai de asemenea manieră, încât să se asigure că minorii nu pot vedea sau auzi, în mod normal, serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

Articolul 3i

(1) Statele membre garantează promovarea de către serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, dacă este posibil și cu mijloace corespunzătoare, a producției de opere europene și a accesului la acestea. O astfel de promovare ar putea consta, printre altele, în contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene sau în procentul și/sau ponderea deținute de operele europene în cadrul catalogului de programe oferite de serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

(2) Statul membru prezintă rapoarte Comisiei, până cel mai târziu la 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare patru ani, asupra punerii în aplicare a alineatului (1).

(3) Pe baza informațiilor furnizate de către statele membre, precum și a unui studiu independent, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului rapoarte asupra punerii în aplicare a alineatului (1), având în vedere evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și obiectivul diversității culturale.

▼M2

CAPITOLUL IIc

DispoziȚii privind drepturile de exclusivitate Și reportajele scurte de Știri în cadrul transmisiilor de televiziune

Articolul 3j

(1) Fiecare stat membru poate lua măsuri în conformitate cu dreptul comunitar pentru a garanta faptul că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, de asemenea manieră încât să prejudicieze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate la televiziunea gratuită. În cazul în care ia asemenea măsuri, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii în direct parțiale sau în întregime sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisii integrale sau parțiale înregistrate.

(2) Statele membre notifică de îndată Comisiei orice măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de trei luni de la notificare, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu dreptul comunitar și le comunică celorlalte state membre. Comisia solicită avizul comitetului de contact instituit în temeiul articolului 23a. Comisia publică fără întârziere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă consolidată a tuturor măsurilor luate de statele membre.

(3) Statele membre trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului juridic propriu, că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile de exclusivitate achiziționate după data publicării prezentei directive de asemenea manieră, încât să priveze un procent semnificativ al publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către celălalt stat membru în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) prin intermediul unor transmisii la televiziunea gratuită, în direct, parțial sau integral, sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective de interes public, prin transmisii înregistrate, integral sau parțial, după cum a fost stabilit de către acel alt stat membru în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 3k

(1) Statele membre asigură accesul oricărui emițător stabilit în spațiul comunitar, în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, la evenimente de mare interes pentru public transmise în exclusivitate de către un emițător aflat sub jurisdicția lor, în scopul realizării de reportaje scurte de știri.

(2) Dacă o altă stație de emisie stabilită în același stat membru ca și stația de emisie care solicită acces a achiziționat drepturi de exclusivitate asupra evenimentului în cauză de mare interes pentru public, accesul se solicită stației respective de emisie.

(3) Statele membre iau măsuri pentru garantarea unui astfel de acces prin asigurarea liberei alegeri pentru stațiile de emisie a unor scurte extrase din semnalul stației de emisie care efectuează transmisia, cu identificarea cel puțin a sursei, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din motive practice.

▼M2

(4) Ca alternativă la alineatul (3), statele membre pot stabili un sistem echivalent care să asigure accesul în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii prin alte mijloace.

(5) Extrasele scurte respective sunt folosite numai în programele de știri generale și pot fi folosite în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere doar în cazul în care același program este oferit sub formă de înregistrare de către același furnizor de servicii mass-media.

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), statele membre asigură definirea, în conformitate cu sistemele și practicile juridice proprii, a modalităților și condițiilor privind furnizarea extraselor scurte respective, în special a oricăror acorduri de compensare, a lungimii maxime a extraselor scurte și a limitelor de timp pentru transmisia acestora. În cazul în care se prevăd compensări, acestea nu depășesc costurile suplimentare generate direct de oferirea accesului.

▼B

CAPITOLUL III

Promovarea distribuției și producției de programe de televiziune

Articolul 4

(1) În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează faptul că stațiile de emisie rezervă operelor europene ►M2 ———— ◄, o proporție majoritară din timpul lor de emisie, din care se scade timpul dedicat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității ►M1 servicii teletext și teleshopping ◄. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate.

(2) În cazul în care proporția stabilită la alineatul (1) nu poate fi atinsă, aceasta nu trebuie să fie sub media valabilă pentru statul membru respectiv în anul 1988.

Cu toate acestea, în cazul Republicii Elene și al Republicii Portugalia, anul 1988 este înlocuit de anul 1990.

(3) Cu începere din data de 3 octombrie 1991, statele membre pun la dispoziția Comisiei, o dată la fiecare 2 ani, un raport privind aplicarea prezentului articol și a articolului 5.

Raportul cuprinde în special o situație statistică privind atingerea proporției la care se face referire în prezentul articol și în articolul 5, pentru fiecare dintre programele de televiziune care intră în jurisdicția statului membru respectiv, precum și motivele, pentru fiecare caz în parte, de neatingere a acestei proporții precum și măsurile adoptate sau preconizate pentru realizarea ei.

Comisia informează celelalte state membre și Parlamentul European cu privire la conținutul acestor rapoarte, care sunt însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz. Comisia asigură aplicarea prezentului articol și a articolului 5 în conformitate cu prevederile tratatului. În formularea avizului său, Comisia poate lua în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, ponderea premierelor în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

(4) Consiliul analizează modul de aplicare a prevederilor prezentului articol pe baza unui raport din partea Comisiei, însoțit de orice propunere de revizuire considerată necesară, nu mai târziu de sfârșitul celui de-al cincilea an după adoptarea prezentei directive.

▼B

În acest scop, raportul Comisiei ia în considerare cu precădere evoluția pieței comunitare și a contextului internațional, pe baza informațiilor furnizate de statele membre în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 5

În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează că stațiile de emisie rezervă cel puțin 10 % din timpul lor de emisie, din care se scade timpul dedicat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității ►M1 servicii teletext și teleshopping ◄ sau, ca alternativă, la discreția fiecărui stat membru, cel puțin 10 % din bugetul lor de programe, pentru opere europene create de producători independenți de stațiile de emisie. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate; ea trebuie obținută prin alocarea unei proporții adecvate operelor noi, respectiv a operelor transmise într-un interval de 5 ani după producție.

▼M2

———————

▼M1

———————

Articolul 9

Prezentul capitol nu se aplică emisiunilor de televiziune adresate unei audiențe locale și care nu fac parte dintr-o rețea națională.

▼B

CAPITOLUL IV

▼M2

Publicitatea televizată Și teleshopping

Articolul 10

(1) Publicitatea televizată și emisiunile de teleshopping trebuie să fie imediat identificabile ca atare și separate de conținutul editorial. Fără a aduce atingere utilizării de noi tehnici publicitare, se păstrează o separare prin mijloace optice și/sau acustice, și/sau spațiale între publicitatea televizată și teleshopping și, respectiv, celelalte părți ale programelor.

(2) Constituie o excepție spoturile publicitare și de teleshopping izolate, altele decât în cadrul transmisiilor sportive.

Articolul 11

(1) Statele membre garantează că, în cazul în care publicitatea televizată și teleshoppingul sunt inserate în cursul programelor, nu este afectată integritatea programelor, luând în considerare pauzele naturale din cadrul programelor, durata și natura acestora, și nu sunt afectate drepturile titularilor de drepturi.

(2) Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția comediilor de situație, a serialelor și a documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute. Nu este permisă

▼M2

inserarea de publicitate televizată sau de teleshopping în timpul serviciilor religioase.

▼B

Articolul 14

▼M2

▼M1

(2) Se interzice teleshoppingul pentru produsele medicamentoase care intră sub incidența autorizației de marketing în sensul Directivei 65/65/CEE a Consiliului din 26 ianuarie 1965 privind apropierea legislativă a prevederilor stabilite prin acte cu putere de lege și acte administrative privind produsele medicamentoase [1], precum și teleshoppingul tratamentelor medicale.

▼B

Articolul 15

▼M1

Publicitatea prin televiziune și teleshoppingul pentru băuturi alcoolice trebuie să respecte următoarele criterii:

▼B

(a) să nu vizeze cu precădere minorii și mai ales să nu prezinte minori consumând astfel de băuturi;

(b) să nu stabilească o corelație între consumul de alcool și performanța fizică mărită sau ușurința în conducerea mașinii;

(c) să nu creeze impresia că consumul de alcool favorizează succesul social și sexual;

(d) să nu pretindă că alcoolul posedă calități terapeutice sau că este un stimulent, un sedativ sau un mijloc de rezolvare a conflictelor personale;

(e) să nu încurajeze consumul nemăsurat de alcool și să nu prezinte abstinența sau moderația într-o lumină negativă;

(f) să nu scoată în evidență conținutul ridicat de alcool drept atribut pozitiv al băuturilor.

▼M2

Articolul 18

(1) Proporția de spoturi publicitare televizate și spoturi de teleshopping dintr-un interval de 1 oră nu poate depăși 20 % (douăzeci la sută).

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul anunțurilor difuzate de către emițător în legătură cu propriile sale programe și cu produsele auxiliare derivate direct din acestea, al anunțurilor de sponsorizare și al poziționărilor de produse.

---

[1] JO 22, 9.2.1965, p. 369, modificată ultima dată de Directiva nr. 93/39/CEE (JO L 214, 24.8.1993, p. 22).

▼M2

Articolul 18a

Ferestrele de difuzare consacrate emisiunilor de teleshopping trebuie să fie clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și trebuie să aibă o durată minimă neîntreruptă de cincisprezece minute.

Articolul 19

Dispozițiile prezentei directive se aplică, *mutadis mutandis*, în cazul posturilor de televiziune dedicate exclusiv publicității și emisiunilor de teleshopping, precum și posturilor de televiziune dedicate exclusiv autopromovării. Capitolul III, precum și articolul 11 și articolul 18 nu se aplică în cazul acestor canale.

Articolul 20

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 3, statele membre pot stabili, ținând cont în mod corespunzător de dreptul comunitar, alte condiții decât cele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) și articolul 18 cu privire la emisiunile de televiziune destinate exclusiv teritoriului național și care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, de către publicul dintr-unul sau mai multe alte state membre.

▼M1

▼B

CAPITOLUL V

▼M2

ProtecȚia minorilor în cadrul transmisiilor de televiziune

▼M1

Articolul 22

(1) Statele membre trebuie să ia măsuri adecvate pentru a garanta că emisiunile de televiziune difuzate de către posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor nu cuprind programe cu potențialul de a afecta în mod grav dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, în special programe care cuprind pornografie sau violență nejustificată.

(2) Măsurile stabilite la alineatul (1) se extind și asupra altor programe care prezintă probabilitatea de a afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, cu excepția cazurilor în care prin programarea emisiunilor la anumite ore sau prin orice măsuri tehnice se asigură faptul că minorii din zona de transmisie, în situații normale, nu pot auzi sau vedea emisiunile respective.

(3) Mai mult, în cazul în care astfel de programe sunt transmise într-o formă necodată, statele membre trebuie să asigure faptul că programele respective sunt precedate de un avertisment acustic sau identificate printr-un simbol vizual prezent pe toată durata acestora.

▼M2

▼B

CAPITOLUL VI

▼M2

Dreptul la replică în transmisiile de televiziune

▼B

Articolul 23

▼M1

(1) Fără a aduce atingere altor prevederi de drept civil, administrativ sau penal adoptate de către statele membre, orice persoană fizică sau juridică, indiferent de naționalitate, ale cărei interese legitime, în special reputația și bunul renume, au fost lezate prin enunțarea unor fapte neadevărate într-un program de televiziune, trebuie să beneficieze de dreptul la replică sau de despăgubiri echivalente. Statele membre garantează faptul că exercitarea dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente nu este împiedicată prin impunerea unor termene sau condiții nerezonabile. Replica trebuie transmisă într-un interval de timp rezonabil care să urmeze cererii argumentate de a face uz de dreptul la replică, la o oră și într-o manieră adecvată în raport cu emisiunea la care se referă cererea.

▼B

(2) Toate stațiile de emisie aflate sub jurisdicția unui stat membru trebuie să acorde dreptul la replică sau despăgubiri echivalente.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura dreptul la replică sau despăgubirile echivalente și determină procedura de urmat pentru exercitarea acestora. În special, asigură trecerea unui interval de timp suficient și faptul că procedurile implementate în favoarea dreptului la replică sau a despăgubirilor echivalente pot fi exercitate corect de orice persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în alte state membre.

(4) Cererea de exercitare a dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente poate fi respinsă dacă replica nu se justifică în conformitate cu condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul în care aceasta ar implica un act susceptibil de a fi sancționat, ar angrena responsabilitatea juridică civilă a postului de emisie sau ar depăși standardele decenței publice.

(5) O procedură pentru cazurile în care litigiile cu privire la exercitarea dreptului la replică sau despăgubirile echivalente pot fi aduse în atenția tribunalelor va fi stabilită.

▼M1

CAPITOLUL VIa

Comitetul de contact

Articolul 23a

(1) Un comitet de contact este instituit sub auspiciile Comisiei. În componența acestuia intră reprezentanți ai autorităților competente din statele membre. Comitetul este prezidat de către un reprezentant al Comisiei și se reunește din proprie inițiativă sau la solicitarea delegației unui stat membru.

(2) Sarcinile comitetului sunt următoarele:

(a) să faciliteze punerea în aplicare eficientă a prezentei directive prin consultări periodice privind orice probleme practice apărute pe parcursul aplicării directivei, mai ales referitoare la articolul 2, precum și orice alte aspecte pe marginea cărora schimburile de opinii sunt considerate utile;

▼M1

(b) să elaboreze, din proprie inițiativă sau la solicitarea Comisiei, avize privind modul în care statele membre aplică prevederile prezentei directive;

(c) să se constituie într-un forum pentru schimbul de opinii privind aspectele care trebuie prezentate în rapoartele care trebuie înaintate de către statele membre în temeiul articolului 4 alineatul (3) și metodologia acestora, termenii de referință pentru studiul individual la care se face referire la articolul 25a, evaluarea ofertelor pentru studiul în sine;

(d) să dezbată rezultatele consultărilor periodice pe care Comisia le are cu reprezentanți ai organizațiilor de difuzare a programelor de televiziune, ai producătorilor, consumatorilor, realizatorilor, furnizorilor de servicii și sindicatelor, precum și ai comunității de creație;

▼M2

(e) să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Comisie privind situația și evoluția activității de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere politica Comunității în domeniul audiovizualului, precum și evoluțiile relevante din domeniul tehnic;

▼M1

(f) să examineze orice evoluție survenită în cadrul sectorului, pe marginea căreia schimbul de opinii pare util.

▼M2

CAPITOLUL VIb

Cooperarea între autorităȚile de reglementare ale statelor membre

Articolul 23b

Statele membre adoptă măsurile adecvate pentru a-și furniza reciproc și a furniza Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea dispozițiilor prezentei directive, în special ale articolelor 2, 2a și 3, în special prin intermediul organismelor lor independente de reglementare competente.

▼B

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Articolul 24

În domeniile pe care prezenta directivă nu le coordonează, nu sunt afectate drepturile și obligațiile statelor membre care decurg din convențiile existente privind telecomunicațiile sau difuziunea.

▼M2

———————

Articolul 26

Nu mai târziu de 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, face propuneri suplimentare pentru a o adapta la evoluțiile din domeniul serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere în special evoluțiile tehnologice recente, competitivitatea în cadrul sectorului și nivelul de educație în domeniul mass-media în toate statele membre.

▼**M2**

Raportul în cauză trebuie să conțină, de asemenea, o evaluare a aspectelor privind publicitatea televizată care însoțește programele pentru copii sau este inclusă în acestea și, în special, dacă normele cantitative și calitative cuprinse în prezenta directivă au asigurat nivelul necesar de protecție.

▼**B**

Articolul 27

Prezenta directivă se adresează statelor membre.